

Els

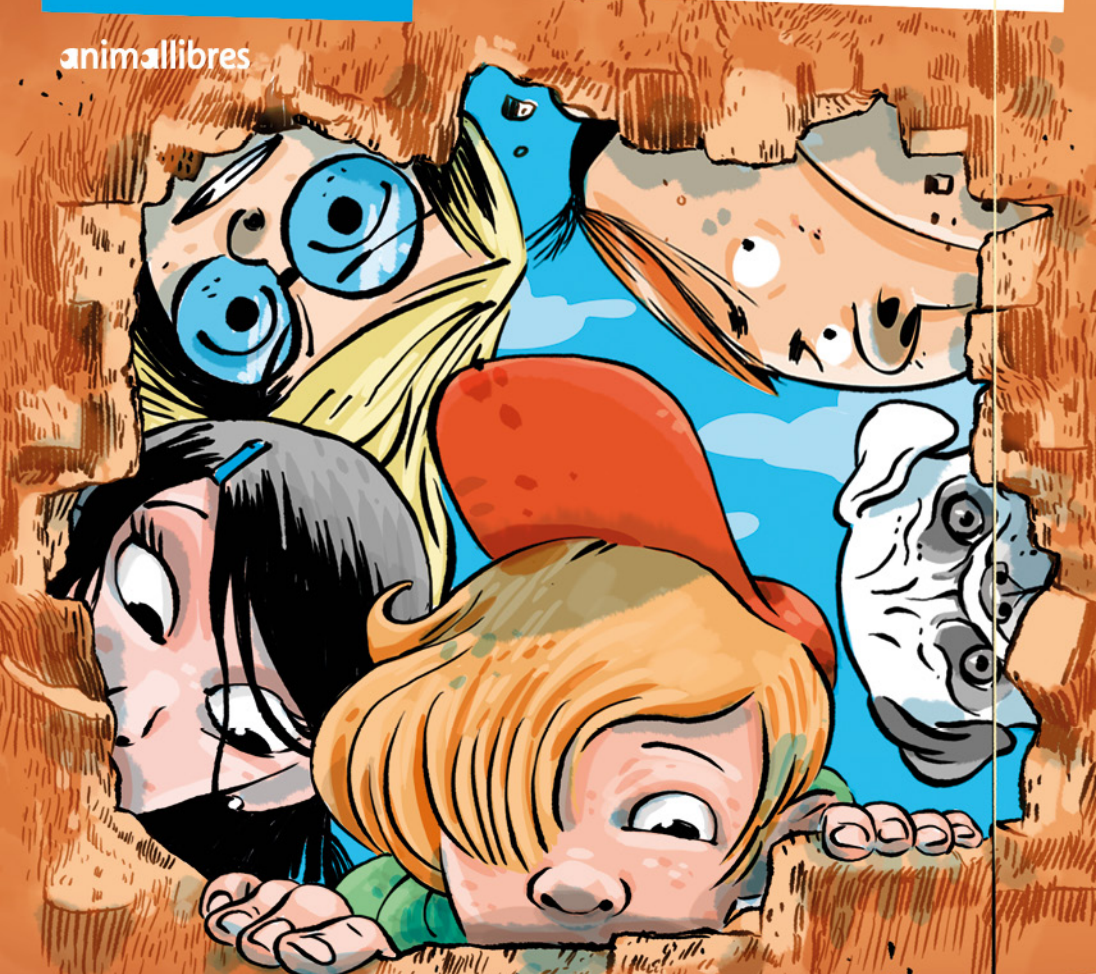
4

Sherlocks

Jesús Cortés

Il·lustracions d'Oriol Malet

animallibres

L'enigma del
tresor robot

Els 4 Sherlocks

Jesús Cortés

Il·lustracions d'Oriol Malet

L'enigma del tresor perdut

Gomo

Wen

Fran

Mati

Aquests són els quatre Sherlocks

Quatre amics inseparables que comparteixen l'afició per les historietes de detectius. L'art de la deducció no té secrets per a ells gràcies a les ensenyances del seu mestre, l'incomparable detectiu Sherlock Holmes. Delictes, incògnites i misteris inexplicables tenen les hores comptades quan en Fran, en Gomo, la Mati i la Wen entren en acció.

FRAN. És astut i pensa amb deteniment. És considerat el membre més tranquil del grup, tot i que també es pot posar en alerta si és necessari. Com els altres, és tot un expert en l'art de caçar pistes ocultes. Però és conscient de les seves limitacions. És més bo raonant que corrent.
-«Per això no seré mai un atleta.»

MATI. És la més decidida i no suporta les injustícies. Com en Fran, també sap que no serà mai una atleta. Però els esports li agraden i sempre aprofita qualsevol ocasió per posar-se en forma.
-«Però per pura diversió.»

GOMO. És el més corpulent de tots i a vegades no sap mesurar la seva força. Quan s'avorreix es furga el nas. En Fran sol dir que busca diamants verds a les seves mines nasals. Però amb un cas entre mans, en Gomo no s'avorreix mai.
-«Poseu-me a prova.»

WEN. Té mirada de linx i les pistes tremolen quan els seus ulls hi passen per sobre. Li agrada molt jugar, i pensa en la Mati com en una germana bessona. El seu cervell funciona com un mecanisme de rellotgeria.
-«Si ens acompanyeu, ens divertirem.»

Un cotxe negre i luxós va aparcar a la plaça del Roure, a les portes de l'ajuntament. Dos homes vestits de negre, amb ulleres negres i maletins negres, van baixar i van fer una ullada al seu voltant, com si inspeccionessin el territori. Després, van entrar a l'ajuntament.

–Sembles agents de l'FBI, com els de les pel·lis
–va dir la Wen.

–O empleats d'una funerària –vaig dir jo.

Jo soc en Fran.

En Gomo, amb cara d'avorrit, va començar a furgar-se el nas decidit a buscar un bon diamant verdós.

–Vols deixar de fer burilles? –li va dir la Mati clavant-li una empenta.

–Estic avorrit –es va limitar a dir en Gomo.

–Bub! –va afegir en Watson.

En Watson és el nostre gos. Eren les sis de la tarda i l'haviem tret a passejar. Tots quatre érem els seus propietaris i cada setmana el tenia un. Aquesta setmana li tocava a la Wen.

–Us hi heu fixat? –vaig dir, per dir–. Aquells dos fins i tot tenen xofer.

–Doncs, tindrà problemes si ve la Policia Local –va dir la Mati–. Ha aparcad en un lloc prohibit. La vorera està pintada de groc. Multa, multa-multota!

–Problemes? –vaig dir–. Nosaltres sí que tenim problemes. Un bon problema!

Nosaltres érem els Sherlocks, els detectius oficials de Sant Telm. Tothom ens anomenava així. Gràcies a la nostra afició a les historietes de Sherlock Holmes havíem après a resoldre misteris. De fet, n’havíem resolt alguns. Però sí, nosaltres, els Sherlocks, teníem un problema. O més ben dit, tota la nostra classe de l’escola el tenia. La nostra escola és l’Ausiàs March. En Ferran, el profe d’educació física, havia tingut la genial idea d’incloure el voleibol entre els esports que havíem de practicar al llarg del curs.

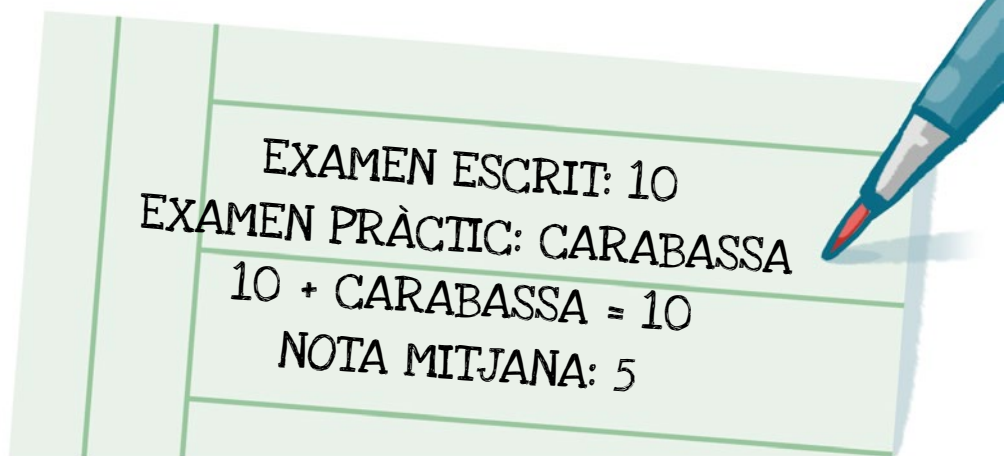
Però el problema no era això. El problema era que jugaríem partits i en Ferran ens examinaria per equips. I faltaven dues o tres setmanes. Examen escrit i examen pràctic. A la nota del primer, se li havia d’afegir la del segon. I la nota del segon dependria del nivell de joc demostrat en els partits que jugaríem al gimnàs. Ja m’ho podia imaginar: un deu per als equips guanyadors i una carabassa per als perdedors.

Quin flaix!

El pitjor de tot era que ni teníem pilota ni on entrenar-nos. A Sant Telm tenim un poliesportiu, però està que cau de vell. L'alcalde fa anys que promet que li farà una bona reforma.

En qualsevol cas, al poliesportiu tampoc hi havia xarxes de voleibol ni pals on subjectar-les. La xarxa més propera era al gimnàs de l'escola i només podíem fer-la servir durant les classes. Així que estàvem segurs que només podríem aprovar traient la màxima nota a l'examen escrit.

—I si comprem una pilota al basar i juguem sense xarxa? —va suggerir la Wen—. Podríem practicar serveis i passades.

–Si lliguéssim una corda entre dos arbres, ens marcaria l’altura de la xarxa –va dir aleshores la Mati.

La Mati i la Wen no es donen mai per vençudes. Però l’únic arbre que teníem a prop era el vell roure de la plaça.

–I si anéssim al puig del Corb? –va pensar la Mati–. Allà hi ha més arbres.

El puig del Corb era la muntanyeta que hi havia a l’est de Sant Telm. Només hi havia arbres, matolls i pedrotes. Uns deien que el puig s’anomenava del Corb perquè la seva terra era negrosa. Uns altres deien que en l’antiguitat hi havia un corb per allà i des del poble se’n sentien els gralls. Del que ningú dubtava era que, en fer-se de dia, tots podien veure el sol apareixent pel cim. De vegades hi anàvem en bici.

–El vòlei es juga en pla –vaig dir.

–El vòlei platja, no –va replicar la Mati.

–És clar, però la sorra està molla. Llança’t a terra al puig del Corb i veuràs com acabes, com si t’haguessin passat un ratllador de formatge per sobre.

–Però podríem assajar serveis i passades –va repetir la Wen.

–Per fer això no cal anar al puig del Corb –va dir llavors en Gomo–. Als solars del poliesportiu podríem fer el mateix. I almenys són plans.

–Si només practiquem serveis i passades no arribarem gaire lluny –vaig afirmar–. A l'examen que farem jugant només trauran bona nota els que juguen bé. I crec que no és el nostre cas.

–Va, no siguis pessimista –va dir la Mati–. Al cap i a la fi, ningú pot practicar com cal.

Durant uns segons va regnar el silenci. En Watson fins i tot va badallar.

–Aleshores no anem al puig del Corb? –va dir la Wen.

La resposta era evident. Tanmateix, ningú podia imaginar que hi hauríem d'anar, i no per jugar a voleibol. Els homes de negre que havíem vist en serien la causa. Era qüestió de temps que descobríssim qui eren els homes de negre i què havien vingut a fer a Sant Telm.

Flipareu!

Però no ens precipitem encara.

El senyor Anselm, el sacerdot, va sortir per la porta de l'església.

Tenim un bon problema!

—És hora de tornar a casa —va dir en Gomo.

Teníem deures de l'escola pendents. I sense saber res encara del nou cas que se'ns presentaria, en l'únic que pensàvem era en això, en els deures, i en el problema que encara teníem.